

NAJWAŻNIEJSZA KWESTA: MIŁOŚĆ CZY EGOIZM

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: Iz 41,10.

Zakres studium: Łk 19,41-42; Mt 23,37-38; Mt 24,9.21-22; Hbr 11,35-38; Iz 41,10; Ap 2,10; Dz 2,44-47; J 13,35.

Wprowadzenie: W ubiegłym tygodniu studiowaliśmy genezę wielkiego boju w Niebie i na Ziemi. W tym tygodniu przyjrzymy się temu, jak wielki bój rozgrywa się w życiu i historii ludu Bożego, w tym zwłaszcza na styku Judejczyków, ludu Bożego w ostatnim okresie starotestamentowym, z Kościołem czyli nowotestamentowym ludem Bożym.

Tematy lekcji

Ta lekcja porusza dwa zasadnicze tematy:

1. Wskutek odrzucenia Chrystusa Judejczycy oficjalnie jako podmiot polityczny utracili uprzywilejowany status szczególnego ludu Bożego i doświadczyli potworności związanych z oblężeniem i zniszczeniem Jerozolimy.
2. Bóg ustanowił na nowo swój lud, resztę Izraela, wcielając weń zarówno Żydów, jak i pogan, a następnie ocalił go w czasie kataklizmu, jaki spadł na Jerozolimę w roku 70. Bóg prowadził swój Kościół w misji głoszenia ewangelii Jezusa Chrystusa służącej wzywaniu wszystkich narodów do przyjęcia dobrej nowiny i przyłączenia się do nowego ludu Bożego.

Część II: Komentarz

Kilka najważniejszych faktów dotyczących Jerozolimy

Tragiczny upadek Jerozolimy można prześledzić, przynajmniej częściowo, analizując następujące historyczne fakty:

1. Jerozolima została zniszczona podczas I wojny żydowskiej (66-73), która rozpoczęła się pod koniec panowania cesarza Nerona (54-68). Wojna wybuchła, kiedy nowo wyznaczony namiestnik Judei Gesjusz Florus skonfiskował znaczną sumę ze skarbca świątyni w Jerozolimie.
2. Dwaj najważniejsi rzymscy generałowie wysłani w celu stłumienia rewolty to Wespazjan i jego syn Tytus. Obaj później zostali cesarzami.
3. Właściwe oblężenie Jerozolimy zaczęło się w 70 roku. Przez większość czasu oblężenia obrońcy miasta byli podzieleni na stronnictwa i walczyli między sobą, jednocząc się tylko w celu odpierania kolejnych szturmów oblegających ich Rzymian.
4. Jerozolima posiadała potrójny mur obronny. Dwa pierwsze mury zostały przerwane przez Rzymian w kwietniu 70 roku, a trzeci kilka miesięcy później, 30 sierpnia. Tego dnia spalono także świątynię.
5. Według żydowskiego historyka Józefa Flawiusza ponad milion osób zmarło podczas oblężenia i zniszczenia Jerozolimy, a około stu tysięcy uprowadzono do niewoli. Jerozolima i świątynia legły w gruzach. Łupy zdobyte przez Rzymian w Jerozolimie zostały przeznaczone między innymi na budowę Koloseum, jednej z najbardziej imponujących budowli starożytnego Rzymu.
6. Pozbawiony swojego miasta, Jerozolimy, i świątyni, judaizm uległ istotnym zmianom. W centrum życia religijnego Żydów, zajmowanym dotychczas przez świątynię, ofiary i kapłanów, znalazło się prawo. Saduceusze, pochodzący głównie spośród kapłanów, utracili swoje wpływy, a judaizm stał się religią rabiniczną.

Upadek Jerozolimy

Nie przypadkiem Ellen G. White rozpoczęła książkę *Wielki bój* rozdziałem zatytułowanym „Zniszczenie Jerozolimy”. Rozumiała, że to tragiczne wydarzenie w dziejach narodu izraelskiego miało istotne znaczenie w wielkim boju oraz wywarło znaczny wpływ na tożsamość i misję Kościoła? W jaki sposób? Aby odpowiedzieć na to pytanie, musimy zrozumieć, dlaczego Jerozolima upadła.

Z punktu widzenia świeckiej historii Jerozolima i druga świątynia zostały zniszczone, gdyż Żydzi zbuntowali się przeciwko ówczesnemu mocarstwu, imperium rzymskiemu, więc zostali niemiłosiernie zmiażdżeni przez okupantów, co miało stanowić z jednej strony akt zemsty, a z drugiej strony działać zniechęcająco na potencjalnych buntowników. W kolejnych wiekach po upadku Jerozolimy wierzący Żydzi z reguły interpretowali zniszczenie miasta jako środek dyscyplinujący dopuszczony przez Boga. Niektórzy judaistyczni uczeni twierdzili, że Żydzi zgrzeszyli przekraczając prawo Boże, stali nie niemoralni. Inni wierzyli, że Żydzi byli zbyt kłótlivi

i podzieleni, gdyż nigdy nie nauczyli się lekcji jedności. Jakakolwiek była przyczyna upadku, Bóg zachował resztę, która miała spełniać Jego zamierzenia.

Jednak *Biblia*, a zwłaszcza *Nowy Testament*, oferuje inne wyjaśnienie zniszczenia świątyni. Owszem, bunt, zbrodnia, rozkład moralny i społeczny, wewnętrzne waśnie i podziały z pewnością odegrały istotną rolę w doprowadzeniu do upadku Jerozolimy i zniszczenia świątyni. Jednak sytuacja, która spowodowała tragedię, była znacznie bardziej złożona niż te czynniki. Aby zrozumieć, co spowodowało zniszczenie świątyni, należy podkreślić kilka faktów zarówno ze *Starego Testamentu* jak i *Nowego Testamentu*. Zebrane razem, pomagają one zrozumieć zasadniczy powód zniszczenia świątyni - odrzucenie Chrystusa i Bożego przymierza przez przywódców Izraela.

Pierwsza świątynia

Pierwsza, oryginalna świątynia izraelska, zbudowana za czasów Salomona, została zniszczona przez Babilończyków w 586 roku p.n.e., około 20 lat po tym, jak Nebukadnesar podbił i zwasalizował Judę (Dn 1,1-2). Zniszczenie to nastąpiło około stu lat po tym, jak północne królestwo izraelskie zostało podbite przez Asyryjczyków. Jednak te dwa wydarzenia - upadek Izraela i zniszczenie świątyni Salomona przez Babilończyków - nie nastąpiły jedynie dlatego, że naród izraelski nie nauczył się lekcji jedności i nie dbał o moralną czystość. Północne królestwo izraelskie przestało istnieć jako podmiot polityczny, gdyż jego przywódcy odrzucili Boże przymierze i wyznawali fałszywych bogów (1 Krl 12,26-33; 2 Krl 17,7-23). Podobnie jak królestwo izraelskie, królestwo judzkie miało nikczemnych królów i skorumpowane elity lgnące do bałwochwalstwa. Z czasem także w Judzie okresy bałwochwalczych odstępstw stawały się coraz częstsze i bardziej intensywne. Jednak w przeciwieństwie do północnego Izraela Judejczycy nie wprowadzili oficjalnie pogaństwa w miejsce religii ustanowionej przez Boga. Dlatego Bóg dopuścił zniszczenie świątyni i Jerozolimy w 586 roku p.n.e. oraz okresowe wygnanie swojego ludu jako środek służący narodowemu odrodzeniu.

Druga świątynia

Druga świątynia została zniszczona w 70 roku przez Rzymian około 35 lat po tym, jak Jezus przepowiedział następujące trzy wydarzenia: (1) Bóg odbierze królestwo Judejczykom i odda je innemu narodowi (Mt 21,43); (2) dom Judy (świątynia) zostanie „pusty” (Mt 23,38); (3) świątynia zostanie zupełnie zniszczona (Mt 24,1-2). Jaki miał być powód tego potrójnego sądu? Otóż przywódcy Judy nie tylko nie wydawali owocu królestwa Bożego (Mt 21,43), ale, podobnie jak niegdyś przywódcy północnego Izraela, świadomie odrzucili jurysdykcję i ochronę Boga (Mt 23,37). W 31 roku przywódcy podjęli oficjalną, świadomą i celową decyzję w imieniu narodu żydowskiego, odrzucając Boże przymierze, zbawienie i Mesjasza (Mt 26,1-3.14-16.57-68; 27,15-25; J 19,1-15). Wskutek tego Bóg pozwolił, by ziemską świątynia została zniszczona.

Łaska Boża

Po trzecie, Bóg dał Izraelowi i Judzie całą łaskę niezbędną dla odkupienia i odrodzenia, zanim pozwolił, by poniosły karę za złamanie Jego przymierza. Od czasów Mojżesza aż do zniszczenia drugiej świątyni w 70 roku - przez ponad piętnaście wieków - Izraelci doświadczali nieustającej miłości Boga. Wbrew ich upadkom Bóg był gotowy działać dla nich, póki oni byli gotowi trwać w Jego przymierzu i doświadczać odrodzenia dzięki Jego łasce i mocy. Nawet kiedy żydowscy przywódcy w końcu postanowili odrzucić Boga, po czym Jezus ogłosił klątwę nad nimi, Bóg dał im jeszcze ponad 35 lat, zanim wykonał wyrok. W tym czasie próby chrześcijanie, tacy jak Piotr (Dz 2-4), Szczepan (Dz 7) i Paweł (Rz 9-11), wszywali Żydów do przyjęcia Jezusa jako Mesjasza i uczestniczenia w nowym Bożym przymierzu. Niestety, zamiast przyjąć te wezwania, przywódcy przypieczętowali swoją decyzję odrzucenia Chrystusa, zaciekle prześladowając chrześcijan i skazując na śmierć Szczepana w 34 roku. Jednak choć Bóg odrzucił naród żydowski jako swój wybrany lud, nadal wzywał poszczególnych Żydów do swego nowego przymierza i przyjęcia zbawienia w Jego królestwie.

Upadek Jerozolimy ilustruje postępowanie Boga z grzesznikami w ramach wielkiego boju. Ta perspektywa pomaga nam w jakimś stopniu odpowiedzieć na nasze wstępne pytanie, dlaczego Ellen White uważała, że tragedia ta ma tak istotne znaczenie w kontekście tematu wielkiego boju oraz tożsamości i misji Kościoła. Ponadto Ellen White rozumiała, że upadek Jerozolimy pomaga nam zrozumieć paradoks sądu, to znaczy fakt, iż miłosierdzie Boże może być okazywane grzesznikom, a jednocześnie Bożej sprawiedliwości może się stać zadość. Z jednej strony Bóg jest pełen miłości, współczucia i cierpliwości we wzywaniu grzeszników, by wrócili do Jego królestwa. Bóg nie chce, by ktokolwiek z grzeszników zginął drugą śmiercią (Ez 33,11). Z drugiej strony Bóg jest sprawiedliwy. Ponieważ Bóg jest święty, nie może tolerować zła w swojej obecności. Jednak uszanuje on ostateczną decyzję każdej istoty mającej prawo wybrać swoją drogę, porzucić Jego królestwo, przymierze, ochronę i źródło życia. Bóg daje grzesznikom dostatecznie mocne ostrzeżenia, iż umrą, jeśli odrzucą ochronę Jego królestwa i miłosierdzie Jego przymierza. Poza przymierzem Bożym nie ma radości życia, a to po prostu dlatego, że żadna stworzona istota nie ma w sobie życia własnego, niezapożyczonego, niewywiedzonego od Boga.

Plan zbawienia

Po czwarte, wbrew trudnościom spowodowanym niewiernością wobec przymierza, Bóg realizuje plan zbawienia i kontynuuje działania zmierzające do zakończenia wielkiego boju. Bóg obiecał, że Jezus, który był Potomkiem Ewy (Rdz 3,15), Abrahama (Rdz 12,2-3.7; Ga 3,16.29) i Dawida (2 Sm 7,12-15; Mk 12,35-37), przyniesie zbawienie ludzkości, wyzwalać ludzi spod panowania diabła i przywracać panowanie Boga na Ziemi. Jednocześnie Bóg obiecał, że Jezus, prawdziwy Baranek Boży będący wypełnieniem typów ziemskiej świątyni (J 1,29; 2,19-22), zbawi ludzkość od winy i mocy grzechu. Choć historia ludzkości może się wydawać pozbawiona kierunku, a czasami zdana na kaprysy i knowania diabła i złych ludzi, *Pismo Święte* wskazuje wyraźny postęp celowego i zamierzonego realizowania Bożego planu i obietnicy zbawienia. Kiedy lud Boży zawodził, Bóg działał niestrudzenie, by prowadzić ich z powrotem do Niego i ratować ludzkość z otchłani grzechu. Biblijni bohaterowie to przykłady grzeszników uratowanych i odkupionych przez Boga. Nic nie może powstrzymać Go od realizacji Jego obietnic i planów.

Typy i antytypy

Po piąte, ziemskie świątynia i system ofiarniczy były jedynie typami mających nastąpić ofiary i służby Jezusa. Kiedy pierwsza świątynia została zniszczona, a Judejczycy opłakiwali jej minioną chwałę, Bóg powiedział im, że prawdziwa chwała dopiero nastąpi, a nie będzie nią materialne bogactwo czy potęga architektoniczna, ale Ten, na którego wskazuje świątynia (Ezd 3,12; Ag 2,9; Mt 23,16-22). Kiedy więc druga świątynia została zniszczona w 70 roku, chrześcijanie nie stracili nadziei. Przeciwnie, rozumieli, że ziemskie świątynia wypełniła swoje zadanie wskazywania na Jezusa, Jego ofiarę i Jego służbę zbawienia w prawdziwej niebiańskiej świątyni. Typ został wypełniony w antytypie. Symbol wypełnił się w rzeczywistości. Po inkarnacji, misji, śmierci, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu Chrystusa centrum wielkiego boju przeniosło się do niebiańskiej świątyni. W *Liście do Hebrajczyków* zmiana ta została dość szczegółowo podkreślona. Tak więc Mt 24 i zniszczenie drugiej świątyni oraz *List do Hebrajczyków* akcentujący niebiańską świątynię są niezwykle istotne w adwentystycznym zrozumieniu wielkiego boju i adwentystycznej teologii w ogólności.

To właśnie to złożone zrozumienie zniszczenia świątyni inspirowało apostołów i poapostołów chrześcijan w pierwszych wiekach, jak również pisma Ellen White w XIX wieku w kwestii tożsamości i misji Kościoła. Po przetrwaniu zniszczenia świątyni apostołscy chrześcijanie przenieśli uwagę z ziemskiej świątyni na świątynię niebiańską. Pokonywali lęk przed prześladowaniami i śmiercią, gdyż doświadczali przebaczenia grzechów na mocy ofiary Chrystusa na krzyżu i z wiarą pokładali ufność w służbie Chrystusa po prawu Boga w Niebie. Wiedzieli, że są ludem Bożym, Nowym Izraelem powołanym przez Boga do głoszenia dobrej nowiny o zbawieniu ludzkości trzymanej w mocy diabła, grzechu i śmierci. Dziaili się miłością bliźniego, dzieląc się z potrzebującymi wszystkim, czym mogli. Kierowali uwagę bliźnich ku końcowi wielkiego boju, kresowi cierpienia i śmierci, kiedy Pan Jezus Chrystus przyjdzie powtórnie na Ziemię i na zawsze pokona diabła i grzech.

Część III: Zastosowanie

1. Jak ludzie w twojej kulturze podchodzą do miłości i sprawiedliwości? Czy nadal mają nadzieję, iż nastanie czas, kiedy ludzkie społeczeństwo w całości będzie się kierować miłością i sprawiedliwością? Dlaczego tak albo dlaczego nie? Jak możesz wyjaśnić im, iż nie mogą istnieć prawdziwe i trwałe miłość i sprawiedliwość w odłączeniu od Jezusa? Jak możesz im wytłumaczyć, że nie ma miłości ani sprawiedliwości bez objawienia tych boskich cech ukazanych najpełniej w ofierze Jezusa na krzyżu? Jak możesz im uświadomić, że miłość i sprawiedliwość nie mogą istnieć bez Ducha Świętego, który udziela ich ludziom i umożliwia nam wzrastanie w nich?

...

2. Zastanów się nad twoimi działaniami ewangelizacyjnymi. Jak rozumiesz słowa Jezusa „ewangelia o królestwie”? Jak możesz żyć tą ewangelią? Jak ty i twój zbór możecie głosić tę ewangelię z większymi i mniejszymi grupami słuchaczy w twoim środowisku?

	MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI • Przewodniki- materiały dydaktyczne, uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”. • Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. www.adwent.pl dział: studium biblijne	KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI • Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii w szkole sobotniej. • Propozycje dodatkowych zajęć. • Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium. • Wspólnota, modlitwa każdy czwartek, godz.20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia
---	--	--